

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: MGH-CONSULT spol. s r.o.**, se sídlem Karlovy Vary, Dr. Davida Bechera 727/1, zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem, se sídlem Praha 3, Domažlická 1256/1, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2014 č.j. 3018/DS/14-8,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2014 č.j. 3018/DS/14-8 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „prvoinstanční orgán“) vydanému dne 3.9.2014 pod č.j. 16994/OD-P/14 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) rozhodnuto tak, že „výrok č. I. o správním deliktu ze dne 24. září 2013 se ruší a řízení o tomto správním deliktu se zastavuje“, „rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, vydané dne 3. září 2014, pod č.j. 16994/OD-P/14, se mění takto: - ve výrokové části, na straně druhé, v odstavci šestém, se slova pokuta ve výši 2.500 Kč (dvatisícepětset korun českých) n a h r a z u j í slovy pokuta ve výši 2.000,- Kč (slovy dvatisíce korun českých); - v odůvodnění, na straně šesté, v odstavci sedmém, se slova pokutu 2.500 Kč n a h r a z u j í

slovy pokutu ve výši 2.000 Kč; - v části odůvodnění se odůvodnění výroku č. I. napadeného rozhodnutí z textu vypouští bez náhrady“ a že „v ostatních částech napadené rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, vydané dne 3. září 2014, pod č.j. 16994/OD-P/14, p o t v r z u j e “ .

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod bodem I. výroku rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, a to tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky ..., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dne 24.9.2013 v čase a místě specifikovaném v rozhodnutí dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když neznámý řidič předmětného vozidla nerespektoval dopravní značení IP 27a – „Pěší zóna“ a s vozidlem stál v této zóně na místě, které není označeno jako parkoviště. Pod bodem II. a III. výroku rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že se žalobce stejných správních deliktů dopustil i dne 13.3.2014 (bod II.) a dne 16.1.2014 (bod III.) v časech a místech specifikovaných v rozhodnutí. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč; současně byla žalobci uložena povinnost náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba.

Žalobce nejprve upozornil na to, že mu prvoinstančním orgánem bylo doručeno rozhodnutí č.j. 16994/OD-P/14 ze dne 2.9.2014, žalovaný však ve svém rozhodnutí hovoří o rozhodnutí ze dne 3.9.2015, kteréžto neexistuje; žalobce žalobou napadá rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí ze dne 2.9.2014.

Žalobce v prvním žalobním bodu, který se týká skutku ze dne 16.1.2014, sporoval požadavek správních orgánů na předložení originálu plné moci prokazující zastoupení žalobce advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským a s tím spojené nepřijetí vysvětlení s uvedením totožnosti řidiče vozidla, které bylo prvoinstančnímu orgánu zasláno jmenovaným advokátem. Žalobce k tomu uvedl, že prostřednictvím svého zmocněnce zaslal své vyjádření k předmětnému skutku. Vyjádření včetně plné moci bylo správnímu orgánu zasláno advokátem prostřednictvím datové schránky. Žalobce je toho právního názoru, že ze správního řádu nevyplývá povinnost předkládat správnímu orgánu plnou moc opatřenou doložkou autorizované konverze a že ze zákona nevyplývá povinnost předkládat správním orgánům plnou moc v originálu. Oprávnění správního orgánu jako orgánu státní moci musí vyplývat ze zákona. Ze zákona možnost správního orgánu prvního stupně postupovat způsobem, kterým správní orgán postupoval, nevyplývá. Prvoinstanční orgán a následně i žalovaný tak postupovaly nezákonně. Žalobce prvoinstančnímu orgánu zákonným způsobem sdělil totožnost řidiče.

V druhém žalobním bodu, který se týká skutku ze dne 13.3.2014, žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že ve věci byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, přesto nebyly v zákonné lhůtě zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a proto byla věc odložena. Žalobce s poukazem na § 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), argumentoval tím, že prvoinstančnímu orgánu sdělil identitu řidiče, který se dopustil předmětného skutku. Toto sdělení je ze zákona skutečností

odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, neboť prvoinstanční orgán zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě. Navzdory výše uvedenému se prvoinstanční orgán ani nepokusil uvedenou osobu obeslat, a to dokonce za situace, kdy zná její identitu. Prvoinstanční orgán porušil zákon a zcela účelově věc odložil s odkazem na § 66 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a to proto, aby mohl zahájit řízení s provozovatelem vozidla – žalobcem. Z postupu prvoinstančního orgánu vyplývá nezákonná premisa, a totiž, že prvoinstanční orgán považuje osobu cizince za automaticky nedostupnou. Nezahájí proti ní řízení o přestupku, protože je pro něj mnohem jednodušší zahájit řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla – žalobcem. Tento přístup je však v rozporu se zákonem. Žalobce sdělil prvoinstančnímu orgánu totožnost řidiče, správní orgán tak již „zjistil údaje odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“. Za této situace správní orgán musí zahájit řízení proti této osobě - řidiči a nemůže věc odložit pro to, že by nevěděl, proti komu má řízení zahájit. Prvoinstanční orgán i žalovaný mají kompletní identifikaci řidiče k dispozici. Žalobce nemůže za to, že byl řidičem cizozemec a že má cizí jméno a příjmení a že bydlí v cizím státě. Pokud se prvoinstanční orgán snažil donutit žalobce, aby mu překládal jméno a příjmení řidiče do českého jazyka, případně i jeho adresu, postupoval nezákonně. Z mezinárodních úmluv, kterými je Česká republika vázána, vyplývá, že každý má právo na to, aby vystupoval ve vztahu vůči orgánům státu ve svém rodném jméně a příjmení. Tyto právní předpisy mají vyšší právní sílu než zákon a jsou jim nadřazeny. I přes výše uvedené žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedl jméno, příjmení a adresu řidiče v překladu do českého jazyka. Ze všech výše uvedených důvodů považuje žalobce rozhodnutí za nezákonné.

Ve třetím žalobním bodu žalobce uvedl, že před prvoinstančním orgánem i v odvolání opakovaně uvedl, že považuje postup i rozhodnutí prvoinstančního orgánu za nezákonné také proto, že nebyla naplněna ani další ustanovení zákona o silničním provozu: - Pro splnění podmínky § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je nutné prokázat naplnění § 2 odst. 1 přestupkového zákona, což prvoinstanční orgán žádným způsobem neprokázal. - Pro splnění podmínky § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu je nutné prokázat, že následkem jednání popsaného prvoinstančním orgánem a žalovaným nebyla způsobena dopravní nehoda, a to i taková, která se nemusí hlásit Policii České republiky (nesplňuje podmínky dle § 47 odst. 4 zákona o silničním provozu). Z prvoinstančního rozhodnutí ani z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak může prvoinstanční orgán i žalovaný s jistotou a nezpochybnitelně tvrdit, že v rozhodnutí popsané jednání vykazuje znaky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. Znamená to tedy, s ohledem na požadovaný důkazní standard a důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení leží na správním orgánu, že musí být nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že nedošlo k dopravní nehodě. Důkazní břemeno nese správní orgán. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006 č.j. 2 As 46/2005-55. Žalobce na tuto skutečnost upozornil ve svém vyjádření i v odvolání, žalovaný se k ní ale nevyjádřil.

V dalším, čtvrtém, žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány neuvádí, že by měl žalobce omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu. Je tak nesporné, že při domnělém nezákonném jednání žalobce nejen nikoho neohrozil, ale dokonce ani neomezil. Jednáním žalobce tedy nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu. K tomuto svému názoru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.12.200 č.j. 5 As 104/2008-48 s tím, že ačkoli se předmětný rozsudek týká překročení nejvyšší povolené rychlosti, jsou všechny závěry aplikovatelné i na řízení o „výše uvedeném

skutku“. Dle žalobce je „argumentace NSS proto podle soudů na tento projednávaný případ plně aplikovatelná a nevybočuje z mezí, u kterých se soudy vyjádřily, že u nich není vyloučeno nenaplnění materiálního aspektu a že je tedy nutné jej prokazovat, a proto bagatelnost formálních znaků v popisovaném judikátu není na překážku jeho aplikaci na tento případ“. Žalobce připomněl, že zde nelze argumentovat formálním znakem správního deliktu, jak judikoval Nejvyšší správní soud, ale pouze skutkovými okolnostmi ze silničního provozu. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty správního deliktu došlo vždy, když je naplněn formální znak správního deliktu. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dle žalobce dále vyplývá, že pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty správního deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku správního deliktu a takové jednání potom nemůže být označeno za správní delikt. V tomto případě tak vyplývá ze závěru správního orgánu, že provozovatel nikoho neomezil ani neohrozil. Na jiném místě Nejvyšší správní soud uvedl, že okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy správních deliktů, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl správní delikt spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Žalovaný ani prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí výše uvedený materiální aspekt nejen neprokázaly, ale ani se o to nepokusily. Správní orgány tak postupovaly nejen v rozporu se zákonem, ale i s rozhodovací praxí soudů na úseku správního soudnictví.

V posledním, pátém, žalobním bodu žalobce namítal, že byl shledán vinným dvěma skutky, a to z toho důvodu, že neznámý řidič předmětného vozidla nerespektoval dopravní značení IP 27a – „Pěší zóna“, když s vozidlem stál v této zóně na místě, které není označeno jako parkoviště. Dle žalobce však z § 125f odst. 1, 2 písm. a), § 2 písm. n, o) a § 27 zákona o silničním provozu a zákazových dopravních značek B28 „Zákaz zastavení“ a B29 „Zákaz stání“ jasně vyplývá, že nerespektování informativní značky provozní IP 27a „Pěší zóna“ a stání či zastavení v této zóně nesplňuje základní podmínku stanovenou § 125f odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu pro posouzení tohoto jednání jako správního deliktu provozovatele. Uvedené jednání žalobce bylo tedy možno posoudit jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona.

Žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí jsou z výše uvedených důvodů nezákonná, pročez navrhuje jejich zrušení a vrácení věci žalovaného k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný nejprve vyjádřil k označení prvoinstančního rozhodnutí, když uvedl, že písemně bylo uvedené rozhodnutí vyhotoveno dne 2.9.2014, vydáno však bylo dne 3.9.2014. Zde se žalovaný opírá o § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), dle něhož se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného rozhodnutí k doručení dle § 19 správního řádu. Tato skutečnost se na písemnosti vyznačí slovy „Vypraveno dne:“. Žalovaný

v napadeném rozhodnutí uvádí datum vydání rozhodnutí 3.9.2014, tedy den, kdy byl stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí předán k doručení.

K prvnímu a druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že je toho názoru, že ačkoliv správní řád výslovně neuvádí, že zmocnění je nutné předkládat v originále, vyplývá toto ze samé podstaty věci. Pokud má zmocněnec jménem zmocnitele v řízení cokoli vykonat, musí hodnověrným způsobem své zmocnění prokázat. Plná moc staví zmocněnce do pozice účastníka řízení se všemi jeho právy, ale i povinnostmi. V daném případě se jednalo o první projev vůle zmocnitele nechat se v dané věci zastupovat zmocněncem. Kopie plné moci byla odeslána jako příloha vyjádření k výzvě k uhrazení určené částky dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z datové schránky Mgr. Bc. Lukáše Bělského. Žalovaný se ztotožnil s názorem prvoinstančního orgánu, který nezpochybnil pravost datové zprávy, odmítl však přílohu (plnou moc), o jejíž autentičnosti lze mít pochybnost. Žalovaný dále dospěl k závěru, že prvoinstanční orgán nepochybil, když odložil věc přestupku a pokračoval v řízení o správním deliktu. Dle žalovaného z § 16 odst. 1 správního řádu vyplývá, že v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v jazyce českém. V daném případě byla informace o řidiči, jemuž měl žalobce zapůjčit vozidlo, správnímu orgánu sdělena v neověřitelném znakovém písmu, jež nelze považovat za informaci vedoucí ke zjištění totožnosti osoby řidiče v době, kdy byl přestupek spáchán. Prvoinstančnímu orgánu nelze vytýkat nečinnost při zjišťování totožnosti řidiče, který měl dne 16.1.2014 přestupek spáchat. Ve spisové dokumentaci je na listu č. 183 založena výzva k sdělení údajů o řidiči vozidla v českém jazyce. Na tuto výzvu žalobce nereagoval a prvoinstanční orgán, nemaje jiné možnosti, jak zjistit další údaje vedoucí ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, věc odložil. Dále pak pokračoval v řízení o správním deliktu. Takový postup je v souladu s platnými právními předpisy a v souladu s metodikou Ministerstva dopravy ČR. Žalovaný dále uvedl, že nezpochybňuje mezinárodní úmluvy zmiňované žalobcem, ale upozorňuje, že žalobcem uváděný japonský občan není tím účastníkem řízení, na něhož by se vztahovalo ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu a jehož právo vystupovat před správním orgánem ve své rodné řeči by bylo postupem prvoinstančního orgánu dotčeno.

Ohledně námitky žalobce stran nezákonného postupu prvoinstančního orgánu, který spatřuje v tom, že se prvoinstanční orgán nezabýval prokazováním naplnění § 2 odst. 1 přestupkového zákona a dále prokazováním skutečnosti, že spáchaným přestupkem nebyla způsobena dopravní nehoda ve smyslu § 47 zákona o silničním provozu, žalovaný uvedl, že tutéž námitku žalobce uplatnil v odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu a že se s ní žalovaný vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

I k námitce žalobce, že se prvoinstanční orgán ani žalovaný nezabývaly zjišťováním, zda došlo k naplnění materiální stránky správního deliktu, žalovaný uvedl, že tutéž námitku žalobce uplatnil v odvolání a že se s ní žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem uváděné judikáty jsou mu známy, ale také mu je známo, že byly vydány v době, kdy nebyla uzákoněna objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Dle žalovaného byl postup prvoinstančního orgánu zcela v souladu s metodickými pokyny Ministerstva dopravy ČR.

Rovněž k páté žalobní námitce žalovaný uvedl, že tato byla žalobcem uplatněna v odvolání a že se s ní žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Dále žalovaný doplnil, že

i nadále setrvává na svém názoru, že neoprávněné zastavení a stání se neomezuje pouze na ustanovení § 27, ale že je nutné je vztáhnout i na ustanovení § 39 zákona o silničním provozu, které pojednává o pohybu vozidel v obytné a pěší zóně.

Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení práv žalobce a že bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Dle názoru žalovaného nelze ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný opakuje skutečnosti, které už uvedl ve svém rozhodnutí, nereaguje na argumenty žalobce obsažené v žalobě, nevyjadřuje se ani k jednomu z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které poukázal žalobce při podpoře svých tvrzení, a sám se svůj postoj ani nepokouší podpořit relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu či třeba některým z komentářů. Žalobce nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s platnou právní úpravou.

Stran označení prvoinstančního rozhodnutí žalobce uvedl, že je mu znám § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, na který v této souvislosti poukázal žalovaný, nicméně žalobci nebylo doručeno rozhodnutí, na kterém by byla slova „Vypraveno dne:“ společně s datem vyznačena. Žalobci bylo doručeno jen rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 2.9.2014, sp.zn.: 17240/OD-P/13/Zá. Žalobce si tak může jen domýšlet, kdy bylo rozhodnutí vydáno.

K otázce předložení originálu plné moci žalobce uvedl, že žalovaný nikdy neuvedl, z jakého důvodu pochybuje o autentičnosti předložené plné moci. Žalobce k tomu dále uvedl, že nezpochybňuje, že je nejen právem, ale i povinností správního orgánu vyžadovat předložení plné moci od osoby, která tvrdí, že je zmocněnec účastníka řízení. V souladu s § 33 odst. 1 a § 37 odst. 4 správního řádu lze plnou moc udělit buďto ústně do protokolu nebo písemně. Dle žalobce ale pod pojmem písemně nelze rozumět jen listinný originál, ale i kopii listiny. Dále také písemnost vzniklou přímo v elektronické podobě a podepsanou uznávaným elektronickým podpisem osoby, která projev vůle činí, nebo písemnost v elektronické podobě (datovou zprávu) vzniklou cestou autorizované konverze původního listinného dokumentu ve smyslu § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Teprve taková písemnost má stejné účinky jako ověřená kopie dokumentu, jehož převedením výstup vznikl. Jde-li o činnost advokáta (jako zmocněnce), pak podle § 23 odst. 1 zákona o elektronických úkonech ve spojení s ustanovením § 25c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, platí, že v souvislosti s poskytováním právních služeb může advokát provádět autorizovanou konverzi dokumentů postupem podle zvláštního právního předpisu. Na základě výše uvedených ustanovení je žalobce názoru, že s ohledem na skutečnost, že advokát je sám oprávněn provádět autorizovanou konverzi dokumentů a dále že za poskytování úplatných právních služeb je advokát odpovědný nejen vůči klientům, ale i orgánům profesní samosprávy, čímž je

výrazně sníženo riziko fiktivního či jiného zastupování směřujícího ke zneužití práva, nelze než považovat postup prvoinstančního orgánu a následně žalovaného za minimálně přepjatý formalismus po advokátovi požadovat autorizovanou konverzi originálního dokumentu.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Nejprve je nezbytné uvést, že prvoinstanční rozhodnutí je datováno dnem 2.9.2014. Ve výroku napadeného rozhodnutí je pak označeno datem vydání 3.9.2014. Současně je označeno i č.j. 16994/OD-P/14, které se shoduje s č.j. uvedeným na prvoinstančním rozhodnutí. Prvoinstanční rozhodnutí je dále ve výroku napadeného rozhodnutí popsáno opisem jeho výroku, který rozhodnutím žalovaného dozněl změny. Je tudíž evidentní, že ač je na prvoinstančním rozhodnutí uvedeno datum 2.9.2014 a v napadeném označeno datem vydání 3.9.2014, nevzbuzuje tato skutečnost objektivní pochybnost o tom, jaké to rozhodnutí bylo žalovaným změněno a ve zbytku potvrzeno, tedy, že předmětem přezkumu v odvolacím řízení bylo právě a jen prvoinstanční rozhodnutí. Žalobcem namítaná skutečnost tak nebyla jakkoli způsobila ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

Soud neshledal důvodným první žalobní bod.

Součástí spisu prvoinstančního orgánu je listina označená slovy „*Vyjádření dle § 60 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích a omluva z jednání nařízeného na den 3.2.2014 od 09:00 hodin*“ ze dne 6.5.2014. V textu této listiny je namítáno, že nebylo prokázáno, že popsané jednání vykazuje znaky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu a současně bylo uvedeno: „*sděluji totožnost řidiče vozidla včetně adresy jeho trvalého bydliště (jedná se o osobu japonského státního občanství a zároveň Vám sděluji, že mluví jenom japonsky) v době spáchání přestupku v souladu s § 18 odst. 2 správního řádu.*“, přičemž poté následovaly tři řádky nesrozumitelného textu složeného zřejmě ze znakového písma. K listině byla přiložena fotokopie plné moci. Usnesením ze dne 29.5.2014 pak byla žalobci stanovena lhůta pěti pracovních dnů k předložení originálu plné moci.

Prvoinstanční orgán usnesením ze dne 25.6.2014 stanovil žalobci lhůtu „*pěti pracovních dnů od oznámení tohoto usnesení k doplnění písemného podání vysvětlení podaného dne 9.3.2014 v českém jazyce*“. V odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že „*dne*

9.3.2014 obdržel správní orgán od zmocněnce výše uvedené právnické osoby, kde mimo jiné uvádí, že sděluje totožnost řidiče vozidla včetně adresy a jeho trvalého bydliště, kdy se jedná o osobu japonského státního občanství, který hovoří pouze japonsky. Údaje o řidiči vozidla, jsou správnímu orgánu uvedeny pravděpodobně v japonštině. Dle ustanovení § 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů je uvedeno, že se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce případně slovenském jazyce. K českému jazyku se vztahuje písmo latinka a u tohoto důvodu správní orgán stanovil lhůtu pěti pracovních dní pro přeložení podání vysvětlení (identifikace údajů o řidiči vozidla) v českém jazyce tedy latinkou“. Usnesení bylo doručeno k rukám zástupce žalobce.

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu ke skutku ze dne 16.1.2014 prvoinstanční orgán na straně 4 uvedl, že „provozovatel uvedl prostřednictvím zmocněnce Mgr. Bc. Lukáše Bělského, že řidičem vozidla byla osoba japonského státního občanství, kdy její jméno a adresu uvedl v japonštině. Správní orgán vyzval prostřednictvím zmocněnce provozovatele vozidla k podání vysvětlení v českém jazyce, neboť úředním jazykem je čeština, kdy požadoval uvedení jména a adresy řidiče vozidla latinkou, která je písmem k úřednímu jazyku. Provozovatel vozidla požadované nedoložil a uvedl, že jméno nelze do češtiny přeložit a že kompletní údaje má správní orgán k dispozici. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale i přesto nezjistil do šedesáti dní ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů odložil, a to vzhledem k tomu, že podání vysvětlení nebylo podáno v češtině (latinkou), nemohl správní orgán ověřit, zda by skutečně uveden řidič vozidla, a to za situace, kdy společnost již ve výše uvedeném případě uvedla, že řidičem vozidla byl T.G. a tento následně ve správním řízení uvedl, že vozidlo řídil p. Ch. Správní orgán je toho názoru, že pokud vozidlo bylo skutečně zapůjčeno japonskému řidiči, společnost si před zapůjčením vozidla ověřila, zda je držitelem řidičského oprávnění. Japonský občan by měl vystaven mezinárodní řidičský průkaz, kde jsou údaje o jeho držiteli uvedeny také latinkou, a tak jak si provozovatel ofotil jeho iniciály v japonštině, mohl si je ofotit i z mezinárodního řidičského průkazu v latince. Správní orgán spatřuje v podání vysvětlení v japonštině obstrukční jednání ve snaze vyhnout se postihu za správní delikt“.

Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 uvedl, že „odvolatel namítá nezákonný postup správního orgánu I. stupně, který vedl řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, ačkoliv mu provozovatelem byla sdělena totožnost řidičů, kteří v předmětný den a hodinu vozidlo řídili. Odvolací správní orgán se s touto námitkou neztotožnil. Jak z obsahu spisové dokumentace vyplývá, odvolatelem oznámený R.Ch. nemohl dne 24. září 2013 řídit vozidlo, neboť v té době byl hospitalizován v psychiatrické léčebně. Ze spisové dokumentace je dále zřejmé, že odvolatel poskytl údaje o osobě, která řídila vozidlo dne 16. ledna 2014 a dne 13. března 2014, a to ve znakové řeči, ačkoliv úředním jazykem je čeština. Údaje o řidiči vozidla odvolatel přes výzvu nedoplnil a vzhledem k tomu, že správní orgán ve lhůtě dané ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, oznámení o přestupku odložil. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal odvolací správní orgán pochybení. Odvolací správní orgán rovněž odmítá tvrzení, že cizinec je z pohledu přestupkového práva osobou nedostupnou. Bylo věcí odvolatele, pokud totožnost řidiče znal, aby tyto údaje správnímu orgánu I. stupně sdělil, a to v úředním jazyce. Vzhledem k tomu, že odvolatel tak neučinil a

neučinil tak ani po výzvě, nebylo v moci správního orgánu I. stupně informaci poskytnutou znakovým písmem ověřit a následně vést přestupkové řízení s konkrétní osobou. Postup správního orgánu I. stupně nelze zvrátit v čase informaci o osobě řidiče, poskytnutou odvolatelem v úředním jazyce v odvolání, a to s ohledem na shora uvedené ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 dále uvedl, že „odvolatel namítá nezákonnost rozhodnutí, kterou spatřuje v postupu správního orgánu I. stupně, který neprokazoval, že jednání popsané v rozhodnutí vykazuje známky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. Odvolatel je tedy toho názoru, že k naplnění materiální stránky správního deliktu nedošlo. S uplatněnou námitkou se odvolací správní orgán neztotožnil. Ke spáchání správního deliktu dojde porušením primární povinnosti dané provozovateli ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, dle něž je povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče, a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění. Jedná se o tzv. objektivní odpovědnost. V řízení o správním deliktu má však správní orgán povinnost zjišťovat, zda byly naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu, jež jsou upraveny ustanovením § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Tyto znaky musí být splněny kumulativně, v opačném případě by nebylo možné objektivní odpovědnost uplatnit. V daném případě se jednalo o neoprávněné stání (porušení významu svislé DZ IP 27a), toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu (§ 125c odst. 1 písm. k)) a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu“.

Ze shora uvedených citací jednoznačně vyplývá, že se správní orgány zabývaly vyjádřením žalobce ze dne 27.2.2014, resp. 9.3.2014, a s panem Mgr. Bc. Lukášem Bělským jednaly jako se zástupcem žalobce. Správností či nesprávností postupu prvoinstančního orgánu při výzvě k předložení originálu plné moci tak žalobce nemohl být jakkoli zkrácen na svých právech.

C.

Soud neshledal důvodným ani druhý žalobní bod.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015 (rozsudky nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 16 až 18 uvedl, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č.j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu

provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6.9.2011, dostupný na www.psp.cz). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“ Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“.

V dané věci bylo tudíž nezbytné posoudit, zda žalobce „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ či nikoli.

Jak již bylo uvedeno shora, ač podle § 16 odst. 1 správního řádu se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce; účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou

být předkládány i v jazyce slovenském, namísto toho, aby žalobce v českém jazyce konkrétním způsobem uvedl totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku, uvedl žalobce tři řádky nesrozumitelného textu složeného zřejmě ze znakového písma. Ač byl usnesením ze dne 25.6.2014 výslovně poučen o znění ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu, žalobce sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku odmítl.

Za této situace nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce řádným způsobem, tj. takovým způsobem, který by měl vést správní orgán k učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, prvoinstančnímu orgánu nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správním orgánů tudíž nelze oprávněně vyčítat porušení ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Soud se v této souvislosti současně ztotožňuje s hodnocení prvoinstančního orgánu, který v postupu žalobce spatřoval „obstrukční jednání ve snaze vyhnout se postihu za správní delikt“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS, uvedl: „Zneužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady *lex specialis derogat legi generali* vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: *Teorie práva*. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184 - 185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu. Právo je jedním ze společenských normativních systémů; je tedy nerozlučně spjata s existencí společnosti, kterou svým regulativním působením významně ovlivňuje. Úkolem práva jako společenského normativního systému je zabezpečit reprodukci společnosti a tedy i vůbec její řádné fungování. Aby společnost nebyla pouhým souhrnem autonomních individuí, sledujících výlučně své vlastní zájmy, potřeby a toliko svůj prospěch, a nerespektujících zájmy, potřeby a prospěch ostatních, resp. celku, musí ve společnosti existovat i určitá shoda ohledně základních hodnot a pravidel vzájemného soužití. Z tohoto pohledu je evidentní, že právní řád nemůže být hodnotově neutrální, ale musí obsahovat, chránit a prosazovat alespoň hodnoty, které umožňují bezporuchové soužití jednoho člověka s lidmi dalšími, tedy život člověka jako člena společnosti. V tomto svém regulativním působení musí právo předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by – při existenci několika různých interpretačních alternativ – racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva. Ostatně odedávna platí, že znát zákony neznamená znát jenom jejich text, ale především pochopit jejich smysl a působení; obdobné platí o právu samém. Při existenci několika interpretačních alternativ tedy takové chování, které není v souladu s požadavkem rozumného uspořádání společenských vztahů, je chováním protiprávním; takové chování může mít zároveň povahu zneužití subjektivního práva“.

Oprávnění „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“ nelze vykládat v tom smyslu, že by provozovatel mohl za řidiče označit kohokoliv. Smyslem tohoto oprávnění je umožnit provozovateli sdělit správním orgánům údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, neboť je to právě provozovatel vozidla, kdo na základě své předchozí úvahy umožnil jiné osobě užívat jím provozované vozidlo. Není obvyklé, aby vozidla byla půjčována osobám, o nichž provozovatel neví nic bližšího, které nezná nebo u nichž si pečlivě neověří jejich identitu a způsobilost vozidlo užívat. Z tohoto důvodu musí být provozovatel vozidla správním orgánům zásadně vždy schopen předestřít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná, a která se bude moci stát předmětem dokazování, resp. učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V případě souzeném Nejvyšším správním soudem například zmíněná autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu.

Žádnou takovou věrohodnou skutkovou verzi reality žalobce správním orgánům nepředestřel. Správním orgánům uvedl tři řádky nesrozumitelného textu složeného zřejmě ze znakového písma. A to ani na základě výzvy prvoinstančního správního orgánu. Právě skutečnost, že žalobce odmítl vyhovět usnesení ze dne 25.6.2014, svědčí o tom, že skutečným důvodem jednání žalobce nebylo „sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku“, nýbrž zneužít svého práva k obstrukcím vůči správním orgánům.

Podle § 16 odst. 3 správního řádu každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak.

Toto ustanovení však nebylo v případě žalobce aplikovatelné, neboť „*Vyjádření dle § 60 zák.č. 200/1990 Sb., o přestupcích a omluva z jednání nařízeného na den 3.2.2014 od 09:00 hodin*“ ze dne 6.5.2014, nebylo vyjádřením osoby japonské národnosti, nýbrž vyjádřením žalobce.

D.

Soud neshledal důvodným ani třetí žalobní bod.

Jak již bylo uvedeno, uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 dále, že „*odvolatel namítá nezákonnost rozhodnutí, kterou spatřuje v postupu správního orgánu I. stupně, který neprokazoval, že jednání popsané v rozhodnutí vykazuje známky přestupku a nemá za následek dopravní nehodu. Odvolatel je tedy toho názoru, že k naplnění materiální stránky správního deliktu nedošlo. S uplatněnou námitkou se odvolací správní orgán neztotožnil. Ke spáchání správního deliktu dojde porušením primární povinnosti dané provozovateli ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, dle něž je povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče, a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění. Jedná se o tzv. objektivní odpovědnost. V řízení o správním deliktu má však správní orgán povinnost zjišťovat, zda byly naplněny ostatní zákonné znaky správního deliktu, jež jsou upraveny*

ustanovením § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu Tyto znaky musí být splněny kumulativně, v opačném případě by nebylo možné objektivní odpovědnost uplatnit. V daném případě se jednalo o neoprávněné stání (porušení významu svislé DZ IP 27a), toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle zákona o silničním provozu (§ 125c odst. 1 písm. k)) a porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu“.

Není tudíž pravdivým tvrzení žalobce, že se žalovaný jeho námitkou nezabýval.

Podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Je nezbytné si uvědomit, že skutečnost „nemá za následek dopravní nehodu“, je skutečností negativní. Negativní skutečnost obecně prokázat nelze. Ze žádné listiny, která byla součástí spisového materiálu správních orgánů, přitom současně nevyplyvá, že by porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu. Za tohoto stavu nebylo možné dále ověřovat, zda porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu.

Pokud měl žalobce za to, že porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu, bylo jeho povinností uvést konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že k dopravní nehodě a jaké došlo. Nic takového však žalobce neučinil.

E.

Soud neshledal důvodným ani čtvrtý žalobní bod.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu (§ 125f odst. 2 zákona o silničním provozu).

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015, smyslem předmětné právní úpravy je „postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“.

Z ustanovení § 125f odst. 1 ani odst. 2 zákona o silničním provozu nelze dovodit, že by provozovatel vozidla měl „omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu“.

Není to totiž provozovatel vozidla, kdo se dopustil přestupku, a proto nelze dospět k závěru, že by provozovateli vozidla mělo být prokazováno, že „omezil nebo dokonce ohrozil jiného účastníka silničního provozu“.

Nebyl tudíž žádný důvod pro to, aby správní orgány uváděly „že by měl žalobce omezit nebo dokonce ohrozit jiného účastníka silničního provozu“.

F.

Soud neshledal důvodným ani pátý žalobní bod.

Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k obdobné námitce žalobce uvedl, že „odvolatel dále namítá, že nerespektování významu svislé informativní dopravní značky IP 27a nesplňuje základní podmínku stanovenou ustanovením § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Odvolatel dále uvádí, že podmínky zákazu zastavení a stání jsou stanoveny ustanovením § 27 zákona o silničním provozu a svislými dopravními značkami B28 „Zákaz zastavení“ a B29 „Zákaz stání“. Odvolací správní orgán se s touto námitkou neztotožnil. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví odpovědnost za správní delikt právnické nebo fyzické osobě, pokud se jedná o neoprávněné zastavení a stání. Předmětné ustanovení se neomezuje pouze na ustanovení § 27 zákona o silničním provozu, tedy na zákaz zastavení a stání. Do neoprávněného zastavení a stání je nutné zahrnout i porušení právní povinnosti dané ustanovením § 39 zákona o silničním provozu „provoz v obytné a pěší zóně“ a s ním související svislé dopravní značení IP 26a a IP 27a“.

Soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

Odpovědnost je na základě ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu dána, pokud se jedná „o neoprávněné zastavení nebo stání“. Sankcionováno je tedy „neoprávněné zastavení nebo stání“.

Podle § 39 odst. 5 věta třetí zákona o silničním provozu je v pěší zóně stání dovoleno jen na místech označených jako parkoviště.

Dojde-li k porušení tohoto ustanovení, dojde k neoprávněnému stání. Tím, že nebylo respektováno „dopravní značení IP 27a – pěší zóna a došlo ke stání v této zóně na místě, které není označeno jako parkoviště“, šlo o neoprávněné stání.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.
Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová